ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Συμβουλὲς στοὺς παντρεμμένους :

Μὴ γκρινιάζετε ποτὲ γιὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

Μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς ἐπαναλάβῃ τὸ ἕτερον ἥμισύ σας μιὰ λογικὴ ἀπαίτησί του.

Μὴν κάνετε ποτὲ παρατηρήσεις εἰς βάρος τοῦ συζύγου σας.

Ζητεῖτε τέλος μὲ εἰλικρίνεια συγγνώμη, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, γιὰ κάθε φταίξιμό σας.

* * *

Κάποια Ἀγγλικὴ ἐφημερίδα εἶχε τὴν ἰδέα νὰ ἀπευθύνῃ στοὺς ἀναγνῶστες της τὸ ἐρώτημα : «Τί εἶνε τὸ φιλί». Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβε, καλύτερες ἐκρίθησαν αἱ ἑξῆς :

Φιλὶ εἶνε τὸ εἰσιτήριο τῆς γυναίκας γιὰ τὸ βαλάντιο τοῦ ἀνδρός.

Τὸ πλουσιώτερο δῶρο τῆς φτωχότερης μητέρας.

Ἡ διεθνὴς γλῶσσα τῶν ἐρωτευμένων.

Ἡ σταγόνα ποὺ κάνει νὰ ξεχειλίζῃ τὸ γεμᾶτο ποτῆρι τῆς ἀγάπης.

Τὸ βουλοκέρι τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Ὁ γλυκύτερος καρπὸς τοῦ δένδρου τοῦ ἔρωτος.

Τὸ πειστικώτερο ἐπιχείρημα τῶν γυναικῶν.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ψυχῆς.

* * *

Τὰ πράγματα ποὺ ἐθεωροῦντο ἀνέκαθεν γελοῖα, εἶνε τὰ ἑξῆς :

Ἡ δυσπιστία τοῦ ἁμαθοῦς.

Τὸ προστατευτικὸ ὕφος.

Ἄνθη ἀληθινὰ καὶ ψεύτικα μαλλιά.

Εὐφυολογία ἐπαναλαμβανομένη.

Ἡ πολυτέλεια τῶν νεοπλούτων.

Τὸ κατάμαυρο μουστάκι τοῦ γέρου.

Ὁ σύζυγος ποὺ νυστάζει στὸ χορό.

* * *

Νὰ τώρα καὶ μερικὲς ἐξωφρενικὲς ἀπορίες :

Γιατί σανίδα κι' ὄχι σᾶν δὲν εἶδα ;

Γιατί ἀχλάδι κι' ὄχι ἄχ ξύδι ;

Γιατί μουσικὴ κι' ὄχι γένεια κεῖ ;

Γιατί μάντρα κι' ὄχι μὲ γυναῖκα ;

Γιατί μαντολῖνο κι' ὄχι μαντὸ δένω ;

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 17

Στὸ Παρίσι ζοῦσε πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἕνας Ἰταλὸς κόμης ὀνόματι Καναδῖνο, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς οἰκόσημό του τὸν ἀριθμὸ 17, καὶ νὰ γιατί :

Ὁ πατέρας του εἶχε πάει στὴ Ρώμη σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν καὶ μὲ 17 πεντάρες στὴν τσέπη του. Ἀφοῦ ἀπόχτησε μὲ χίλια βάσανα 1700 τάλληρα, ἄνοιξε ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ 17 δωμάτια, τὸ ὁποῖο διετήρησε ἐπὶ 17 χρόνια.

Ἔπειτα ἔγινε ἔμπορος, ἔκανε 17 ταξεῖδια στὴν Ἀνατολὴ καὶ σὲ διάστημα 17 ἐτῶν ἀπέκτησε τεραστία περιουσία. Ἐπὶ πλέον δὲ ἔγινε ἰδιοκτήτης 17 πλοίων καὶ 17 σπιτιῶν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος παραδόξως πέθανε στὸ 77ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἄφησε στὰ παιδιά του περιουσία 17 ἑκατομμυρίων !

Γι' αὐτὸ ὁ πρωτότοκος γυιός του εἶχε ὡς οἰκόσημό του τὸν ἀριθμὸ 17. Θέλοντας δὲ νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα του, πῆρε γυναῖκα μιὰ νέα 17 ἐτῶν καὶ τὴν παντρεύτηκε στὶς 17 Δεκεμβρίου.

Τέλος ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα σπίτι ποὺ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 17 καὶ κάθε βδομάδα καλοῦσε στὸ τραπέζι του 17 συνδαιτημόνας, πιστεύοντας μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἦταν γουρλίδικος γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

καὶ χάθηκε κι' αὐτός, σᾶν τόσους ἄλλους, ἀποκεφαλισθείς.

Ἡ Τουρκικὴ ἱστορία τέλος, ἀναφέρει γιὰ τὸν περίεργο αὐτὸν Πασᾶ ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ τὸν δεχτοῦν γιὰ Τοῦρκο. Οἱ ἴδιοι μάλιστα οἱ Τοῦρκοι τῆς Κρήτης τὸν εἶπαν «Παπᾶ—Γιάννη—Πνιγάρη» καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πῆραν τὸ παρατσοῦκλι αὐτὸ τοῦ Ὀσμὰν οἱ Χριστιανοί. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε πάντως γνωστὸς σήμερα στὸν λαὸ τῆς Κρήτης ὁ Ὀσμὰν—Πασᾶς ὡς «Παπᾶ—Γιάννης ὁ Πνιγάρης».

Οἱ Χριστιανοί, καὶ σήμερα ἀκόμα, πιστεύουν ἀπολύτως πὼς ὁ Ὀσμὰν Πασᾶς ἦταν Χριστιανὸς καὶ προσποιόταν τὸν Τοῦρκο γιὰ νὰ βοηθάῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ ξεπαστρεύῃ τοὺς Τούρκους.

— Ἦταν λοιπὸν Χριστιανὸς κρυφὸς ὁ Ὀσμάν, ἦταν ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Πόλης ἢ ἦτανε Τοῦρκος ; Ποιὸς ξέρει ;...

Τὰ χρόνια ποῦζησε κι' ἔδρασε ἦταν σκοτεινὰ καὶ τὸν σκέπασε κι' αὐτόν, ἐν μέρει, τὸ βαθὺ σκοτάδι τους.

Ὁ Δέων Γαμβέτας

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΑ

Ὁ «γέης» πολιτικός. Πῶς ἐζοῦσε ὁ Γαμβέτας. Λεπτομέρειες κ' ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του. Ἡ προφητεία μιᾶς μάγισσας. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν πολυτέλεια. Ἡ ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ. Ὁ Γαμβέτας καὶ τὰ παράσημα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Γαλλίας Γαμβέτας ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του ὡς πρότυπο καλοσύνης καὶ ἀγαθότητος. Ἦταν εἰλικρινής, ἥσυχος, ἀμνησίκακος, φιλεύσπλαχνος. Εἶχε τρόπους ἐλκυστικούς, καὶ γι' αὐτὸ ἀπεκαλεῖτο ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστούς του «γόης». Ἄκουγε μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ τὶς συμβουλὲς τῶν καλῶν φίλων του καὶ ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία του, καθὼς ἔλεγε, ἦταν ὅταν συμφιλιωνόταν μὲ παληοὺς φίλους του, μὲ τοὺς ὁποίους βρισκόταν σὲ διάστασι, λόγῳ πολιτικῶν διαφορῶν.

Ὁ Γαμβέτας κοιμόταν ἀργὰ καὶ ξυπνοῦσε πάλι ἀργά. Ἔπαιρνε τότε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ τοῦ ἔφερνε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του Φραγκίσκος καὶ τὶς ἐδιάβαζε ὅλες. Κατόπιν ἔκοβε ἀπ' αὐτὲς διάφορα ἀποκόμματα ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν καὶ ἀπαντοῦσε στὶς πιὸ ἐπείγουσες ἐπιστολές. Στὶς δέκα τὸ πρωῒ δεχόταν τοὺς φίλους του, μὲ τοὺς ὁποίους συνομιλοῦσε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ἔπειτα, ἐπειδὴ φοβόταν τὴν παχυσαρκία, συνήθιζε νὰ ἐξασκῆται καθημερινῶς στὴν ξιφασκία, μαζὺ μὲ τὸ νεαρό του γραμματέα Ἀρνὼ ἢ νὰ γυμνάζεται στὴ σκοποβολή. Τὸ ἀπόγευμα πήγαινε πάντα στὴ Βουλή. Τὸ βράδυ, ὅταν δὲν ἦταν ἀπασχολημένος μὲ καμμιὰ πολιτικὴ σύσκεψι ἢ καλεσμένος σὲ κανένα ἐπίσημο γεῦμα, πήγαινε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι στὸ θέατρο τῆς «Κομεντὶ Φρανσαὶζ» ἢ τοῦ «Παλαὶ Ροναγιάλ», ὅπου εἶχε δικό του θεωρεῖο. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα περνοῦσε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Γαλλικῆς Δημοκρατίας», τῆς ἐφημερίδος ποὺ διηύθυνε ὁ ἴδιος, κι' ἔμενε κι' ἐκεῖ μιὰ ὥρα περίπου. Ὁ Γαμβέτας μετὰ τὸ πρόγευμα ἀρεσκόταν νὰ διαγγέλνῃ ποιήματα, ἰδίως τοῦ Οὐγκώ, τὸν ὁποῖον ἐπροτιμοῦσε ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ποιητάς.

Κάποια μάγισσα εἶχε πεῖ κάποτε στὴ μητέρα τοῦ Γαμβέτα ὅτι ὁ γυιός της θὰ ἀνέβαινε στὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς γυναίκας. Ὁ Γαμβέτας, ἂν καὶ ἄθεος, ἦταν ἐν τούτοις δεισιδαίμων καὶ πίστεψε σ' αὐτὴν τὴν προφητεία. Ὡστόσο δὲν πραγματοποιήθηκε ὁλόκληρη, γιατί, μολονότι ἔγινε πρωθυπουργὸς καὶ Πρόεδρος Δημοκρατίας, πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

* * *

Ὁ Γαμβέτας, ὅσο ἦταν ἀκόμη ἕνας ἁπλὸς δικηγόρος, διακρινόταν γιὰ τὴν ἀτημελησία τοῦ ντυσίματός του. Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα ποὺ ἔγινε ὑπουργὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ μεταβάλῃ συνήθειες. Σὲ κάποιο ὑπουργικὸ συμβούλιο μάλιστα ὁ συνάδελφός του στρατηγὸς Τρουσώ, ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε αὐστηρὰ τὴν ἐθιμοτυπία, ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀδημονία :

— Μά, γιὰ τὸ Θεό, πότε θ' ἀλλάξῃς πουκάμισο ;...

* * *

Ὅταν ὅμως ἔγινε Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ μετώκησε στὰ ἀνάκτορα τῶν Βουρβώνων, ἄρχισε νὰ ἀγαπᾷ τὰ πλούτη καὶ νὰ ζῇ μὲ μεγάλη πολυτέλεια. Πολὺς μάλιστα λόγος ἔγινε τότε γιὰ τὶς πολυδάπανες ἑορτὲς ποὺ διοργάνωνε, καθὼς καὶ γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε τὸν καλύτερο μάγειρο τοῦ Παρισιοῦ καὶ λουζόταν μέσα στὸν ἀσημένιο λουτῆρα τοῦ δουκὸς ντὲ Μορνύ. Ὡστόσο ὁ Γαμβέτας κατὰ βάθος ἀγαποῦσε τὴν ἁπλότητα καὶ τὴ λιτότητα καὶ ἦταν ὀπαδὸς τῆς Σπαρτιατικῆς ἀγωγῆς.

* * *

Ὁ Γαμβέτας ἐκέρδιζε τὰ χρήματά του ἐντίμως ἐργαζόμενος στὴν ἐφημερίδα του, ἀπ' τὴν ὁποία ἔπαιρνε ἐτησίως 30.000 φράγκα μισθὸ καὶ ἡ ὁποία τοῦ παρεῖχε ἐπιπροσθέτως κατοικία, ὑπηρέτες καὶ ὄχημα. Γιὰ νὰ δώσῃ κάποτε κάποια μεγάλη γιορτὴ στὸ μέγαρό του, ἀναγκάστηκε νὰ δανειστῇ τὰ ἔξοδα ἀπὸ μερικοὺς φίλους του. Ὅταν ἀπέθανε ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας τοῦ ἀεριόφωτος, ποὺ ἦταν θαυμαστής του καὶ φίλος του, τοῦ κληροδότησε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Ἀλλ' ὁ Γαμβέτας μόνον ἕνα μέρος τῆς κληρονομίας δέχτηκε, καὶ αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ κόμματός του.

* * *

Ὁ Γαμβέτας συνομιλοῦσε κάποτε μὲ τὸν ἐπιφανῆ δικηγόρο Λασσὼ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

— Ἀποῤῥῶ, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος σὰν ἐσᾶς νὰ εἶνε ἄθεος. Σὲ τί λοιπὸν πιστεύετε ;

— Σὲ τί πιστεύω ; φώναξε ὁ Γαμβέτας. Πιστεύω σὲ σένα, πιστεύω στὴν εὐγλωττία !

* * *

Ὁ Γαμβέτας δὲν δεχόταν ποτὲ παράσημα. Ὅταν τὸν ρώτησαν σχετικῶς σὲ μιὰ πολιτικὴ περιοδεία, ἀπεκρίθηκε :

— Ἐγὼ δὲν θέλω παράσημα. Εἶμαι ὅμως ἀπὸ κείνους ποὺ τὰ μοιράζουν εὐχαρίστως σ' ὅσους τὰ θέλουν !...